

N:o 3.

Ank. till Riksd. kansli den 12 februari 1892, kl. 5 e. m.

Utlåtande, angående regleringen af utgifterna under riksstatens andra hufvudtitel, innefattande anslagen till justitie-departementet.

(1:a U. A.)

Ordinarie anslag.

Fångvården.

Angående anslaget till fångvårdsstyrelsen. I:o. Kongl. Maj:t har föreslagit, att det i gällande stat för fångvårdsstyrelsen uppförda anslag till vikariatsersättning samt arfvoden och flitpenningar åt extra biträden m. m., 11,800 kronor, måtte höjas till 13,000 kronor eller med 1,200 kronor.

Enligt hvad det statsverkspropositionen bilagda statsrådsprotokollet öfver justitiedepartementens ärenden den 13 januari innevarande år utvisar, har statsrådet och chefen för justitiedepartementet vid ärendets föredragning inför Kongl. Maj:t erinrat, att i reglementet angående arbetspremier vid de centrala straff- och tvångsarbetsanstalterna i riket den 24 oktober 1890, hvilket trädde i kraft den 1 sistlidne maj, vore meddelade åtskilliga bestämmelser, genom hvilkas tillämpning arbetet inom fångvårdsstyrelsen blifvit ökadt. Dessa bestämmelser, hvilka återfunnes i §§ 5, 9 och 11 af reglementet, innehölle:

att besparade arbetspremier för fånge, som i dylik anstalt underginge straff- eller tvångsarbete, skulle med vissa vilkor och förbehåll för hans räkning i postsparbanken insättas;

att frigifven fånge, som häktades för lösdrifveri eller för brott, begånget under hans vistelse vid anstalten eller derefter, icke egde rättighet att medan han sålunda hölles häktad förfoga öfver premiemedel, som för hans räkning i postsparbanken inestode;

samt att frigifven fånge i vissa fall förverkade å hans postsparbanksbok innestående premiemedel, hvilka tillfölle anslaget till fångars vård och underhåll.

Under åberopande, att genom öfvervakandet af dessa föreskrifters tillämpning helt och hållet nya göromål af icke ringa omfattning blifvit fångvårdsstyrelsen pålagda, hade styrelsen i skrifvelse den 31 mars 1891 gjort framställning derom, att Kongl. Maj:t, på det styrelsen måtte sättas i tillfälle att vidtaga erforderliga anordningar för vederbörlig tillämpning af bestämmelserna uti ifrågakomna reglemente, täcktes medgifva styrelsen att af fångvårdsanstaltens besparingskassemedel disponera för år 1891 ett belopp af intill 1,500 kronor samt för kommande år och intill dess annorlunda kunde varda förordnad ett lika belopp af intill 1,500 kronor. Styrelsen anförde härvid, efter att hafva närmare redogjort för beskaffenheten af omfördälda göromål, hurusom ansvaret för fullgörandet af desamma tillika med den skriftvexling, som deraf otvifvelaktigt i ej ringa grad komme att förmedlas, icke borde kunna läggas på någon annan än en af styrelsens ordinarie tjänstemän och bland dem på ingen lämpligare än registratorn, hvilken enligt den för fångvårdsstyrelsen gällande instruktion af den 22 november 1877 hade att emottaga, ordna och förvara alla till styrelsen inkommande handlingar. Men denne tjänsteman, hvilken jemlikt instruktionen, utom de egentliga registratorsgöromålen, hade att verkställa granskning och sammanfattning af de från fångvårdsinrättningarna inkommande uppgifter angående personalredovisningen, att upprätta de statistiska tabellerna dertill samt att besörja den derför erforderliga skriftvexlingen, vore af de göromål, hvilka sålunda redan ålåge honom, så strängt upptagen under den vanliga tjänstgöringstiden, att han för fullgörandet af ifrågavarande nya bestyr, ehuru han dervid för kollationering m. m. borde ega att anlita nödigt biträde, skulle blifva nödsakad att betydligt utsträcka sagda tid; och då nyssnämnda bestyr finge anses ligga utom den egentliga fångvårdsförvaltningen, syntes billigheten fördra, att någon särskild ersättning bereddes registratorn och den amanuens, som blefve af styrelsen till hans biträde förordnad. Denna ersättning kunde lämpligen utgå från fångvårdsanstaltens besparingskassor, hvilka jemlikt föreskrift i reglementet skulle ega rätt till en del förverkade premiemedel.

Enligt beslut den 12 sistlidne juni hade emellertid Kongl. Maj:t, enär de göromål, hvilka genom tillämpningen af åberopade reglementet hos fångvårdsstyrelsen uppkommit, icke kunde anses falla utom området för sty-

relsens embetsförvaltning, funnit den gjorda framställningen ej till någon åtgärd föranleda.

Fångvårdsstyrelsen hade sedermera i skrifvelse af den 29 sistlidne september rörande ordinarie anslagen till fångvården för år 1893 ånyo upptagit frågan om beredande af medel för ofvanberörda ändamål.

I detta afseende hade styrelsen, med hänvisning till innehållet i sin förra skrifvelse, till fullständigt angifvande af de nya göromålen öfverlemnadt en i styrelsens registratorskontor upprättad promemoria öfver desamma, hvarjemte styrelsen vidare anført, att, såsom af promemorian syntes, bestode arbetet i samlande, diariesförande och inregistrerande af en mängd olika uppgifter, hvilka i anledning af det nya reglementet måste från skilda håll till styrelsen insändas, samt i meddelanden, som på grund af dessa uppgifter borde lemnas till postsparbankens styrelse, hvarförutom, på det reglementets bestämmelser skulle leda till afsedt ändamål samt ordning och reda i deras tillämpning upprätthållas, med den största noggrannhet måste öfvervakas, ej mindre att samtliga de olika vederbörande, hvilka kunde hafva att skaffa med frågor, som stode i sammanhang med reglementet, fullgjorde hvad på dem ankomme, än äfven att de uppgifter, som på grund af reglementet afgåfves, till alla delar blefve rigtiga, i hvilket hänseende skrivelser esomoftast måste aflåtas för påminnelser eller rättelsers vinnande samt för utredning af uppkommande förvecklingar. Då nu detta tidsödande arbete, hvilket till sin natur vore närmast beslägtadt med de göromål, som enligt fångvårdsstyrelsens instruktion ålåge dess registrator, icke kunnat af honom medhinnas, hade styrelsen funnit sig föranlåten uppdraga detsamma åt en å registratorskontoret antagen extra ordinarie amanuens. Men sedan styrelsens framställning om anvisande af särskilda medel till de ifrågavarande bestyrens godtgörande icke vunnit Kongl. Maj:ts bifall, funnes till beredande åt nämnda amanuens af arvode för dessa bestyr icke några andra medel att anlita än det i staten för fångvårdsstyrelsen uppförda anslag å 11,800 kronor till vikariatsersättning samt arvoden och flitpenningar åt extra biträden m. m. I fråga om detta anslags tillräcklighet för den nya utgiften hade styrelsen erinrat om hvad som vid anslaget bestämmande förekommit, beträffande hvilken del af styrelsens anförande utskottet får hänvisa till statsrådsprotokollet (sid. 4 och 5); och framginge deraf, att styrelsen, för vinnande af tillgång till aflöning åt det vid de nu i anledning af arbetspremierreglementet tillkomna göromålen nödvändiga biträdet, icke vore i stånd att göra besparingar i de till godtgörelse åt styrelsens öfriga biträden beräknade utgifter, utan att styrelsen derigenom skulle betagas utsigten att i sin tjänst förvärfva och bibehålla därför passande och dugliga arbetskrafter.

Med afseende å storleken af de utaf löneregleringskomitén beräknade

amanuensarfvoden hade styrelsen ansett det belopp, som för det nya ändamålet skulle erfordras, lämpligen böra bestämmas till 1,200 kronor. Och hade styrelsen i sammanhang härmed framhållit, att den sålunda ifrågasatta tillökningen i utgift, åtminstone till icke oväsentlig del, hvaröfver närmare beräkning dock icke ännu kunde göras, syntes komma att motvägas genom den inkomst, som till statsverket inflöte på grund deraf, att frigifna, men derefter i brott återfallna fångar, jemlikt § 11 i ofta nämnda reglemente, förverkade i postsparbanken insatta medel.

Fångvårdsstyrelsen hade därför hemställt, att Kongl. Maj:ts täcktes till Riksdagen göra framställning derom, att det i gällande stat för fångvårdsstyrelsen uppförda anslag till vikariatsersättning samt arfvoden och flitpenningar åt extra biträden m. m., 11,800 kronor, måtte höjas med 1,200 kronor till 13,000 kronor.

Den af fångvårdsstyrelsen i förevarande fråga lemnade utredning ansåge departementschefen innefatta giltiga skäl för den begärda tillökningen i omförmålda, uti fångvårdsstyrelsens stat upptagna anslag, hvarför han tillstyrkte Kongl. Maj:t att till Riksdagen aflåta förslag i enlighet med fångvårdsstyrelsens hemställan.

Enligt den af Riksdagen år 1877 fastställda stat för fångvårdsstyrelsen äro dess embets- och tjenstemän underkastade den vidsträcktare tjenstgöringskyldighet, som kan vara stadgad.

Då emellertid genom tillämpning af ofvan omförmålda reglemente af den 24 oktober 1890, hvilket blifvit fastställt i syfte att till de å de centrala straff- och tvångsarbetsanstalterna intagna fångarnes förmån tillvarataga och fruktbar göra en del af deras arbetspremier, nya göromål, hvilka befunnits kräva särskild skyndsamhet, inom styrelsen uppstått, har utskottet funnit ersättningen för dessa göromål, derest de icke kunna anses böra utan vidare godtgörelse af styrelsen utföras, skäligen böra bestridas af medel, som genom fångarnes arbete inflyta.

Utskottet har därför ansett den af fångvårdsstyrelsen i dess första skrifvelse i ämnet föreslagna utvägen att låta den erforderliga ersättningen, som utskottet ansett böra tillfalla en extra ordinarie tjensteman i fångvårdsstyrelsen och icke böra öfverskrida 1,200 kronor, utgå af fångvårdsanstalternas besparingskassor, till hvilka ifrågavarande fångars förverkade premiemedel i vissa fall ingå, vara att föredraga framför Kongl. Maj:ts af fångvårdsstyrelsens senare framställning föranledda förslag, att för ändamålet höja anslaget till fångvårdsstyrelsen.

Utskottet hemställer därför,

att, med afslag å Kongl. Maj:ts förevarande framställning, anslaget till vikariatsersättning samt arfvoden och flitpenningar åt extra biträden m. m. för fångvårdsstyrelsen må fortfarande utgå med 11,800 kronor samt således anslaget till fångvårdsstyrelsen i 1893 års riksstat uppföras med oförminskadt belopp af 59,500 kronor.

Angående bestämda anslaget till fångars vård och underhåll. 2:o. Kongl. Maj:t har vidare under titeln »Fångvården» föreslagit, att bestämda anslaget till fångars vård och underhåll måtte minskas med belopp, motsvarande de å detta anslag nu anvisade arfvoden till chefen för numera upplösta kronoarbetskompaniet å Vaxholm, 2,000 kronor, och till en subalternofficer vid samma kompani, 1,200 kronor, eller således med tillhoppa 3,200 kronor;

att Riksdagen måtte godkänna det i statsrådsprotokollet öfver justitiedepartementens ärenden den 13 januari innevarande år intagna förslag till aflöningsstat för tjänstemännen vid tvångsarbetsanstalten å Svartsjö äfvensom de vilkor, som blifvit föreslagna för åtnjutande af deri upptagna löneförmåner; samt

att bestämda anslaget till fångars vård och underhåll måtte ökas med sammanlagda beloppet af de i förenämnda aflöningsstat upptagna löner och arfvoden, 8,800 kronor.

Såsom af statsrådsprotokollet (sid. 6) inhemtas hade, enligt hvad fångvårdsstyrelsen anmält, kronoarbetskompaniet å Vaxholm numera, sedan tvångsarbetsanstalten å Svartsjö under år 1891 öppnats, blifvit indraget, i följd hvaraf de å det bestämda anslaget till fångars vård och underhåll anvisade arfvoden till chefen för kompaniet, 2,000 kronor, och till en subalternofficer derstädes, 1,200 kronor, kunde från anslaget utgå.

Med öfverlemnande af förslag till stat för den nya tvångsarbetsanstalten å Svartsjö, uti hvilket förslag till löner åt tjänstemännen uppförts följande belopp att tills vidare såsom arfvoden utgå, nemligen till direktören 3,500 kronor, till bevakningsbefälhafvaren 2,000 kronor, till kamreraren 1,800 kronor och till predikanten 1,500 kronor, allt för år räknadt, hade fångvårdsstyrelsen i skrifvelse till Kongl. Maj:t anfört, bland annat, att, beträffande storleken af tjänstemännens aflöning, borde tagas i betraktande, att vid den nya anstalten, der fångantalet kunde komma att tidtals uppgå till 300 man, och hvilken skulle förvaltas i närmaste likhet med rikets öfriga större centrala fångvårdsanstalter, tjänstegöromålen måste blifva fullt ut lika betungande och ansvarsfulla som vid sistberörda större anstalter. Det syntes följaktligen styrelsen

icke blott med billighet och rättvisa öfverensstämmande, utan ock till vinnande och bibehållande vid anstalten af nitiska och dugliga tjenstemän nödigt, att dem tilldelades samma inkomster, som för deras vederlikar vid andra jemförliga fångvårdsanstalter funnits erforderliga. I sådant afseende hade styrelsen i valet emellan de något vexlande löneförmåner, som vid de olika centrala anstalterna förekomme, ansett lämpligast föreslå enahanda belopp, som i stat funnes anvisade för tvångsarbetsanstalten i Landskrona.

Efter det Kongl. Maj:t, enligt beslut den 15 sistlidne maj, anvisat medel till de i omförmälda statsförslag åt tjenstemännen vid tvångsarbetsanstalten å Svartsjö upptagna arfvoden, hade fångvårdsstyrelsen inkommit med framställning derom, att de sålunda fastställda lönebeloppen, i likhet med hvad förhållandet vore rörande aflöningen till motsvarande tjenstemän vid andra centrala fångvårdsanstalter, samt med för dem iakttagen fördelning i lön, arfvode och skrifvarearfvode, måtte i stat å fångvårdens bestämda anslag uppföras, hvarjemte styrelsen framhållit, att direktören, kamreraren och bevakningsbefälhafvaren borde tillerkännas enahanda rätt till ålderstillägg, som vore åt andra dylika befattningshafvande vid fångvården medgifven.

Styrelsen hade på grund häraf hemställt, att löneförmåner till tjenstemännen vid Svartsjö tvångsarbetsanstalt måtte anvisas att utgå enligt följande förslag till stat:

	Lön.	Arfvode.	Skrifvarearfvode.	Summa	Ålderstillägg.	
					Efter 5 år.	Efter 10 år.
1 direktör	3,000	—	500	3,500	500	500
1 kamrerare	1,500	—	300	1,800	300	200
1 predikant	—	1,500	—	1,500	—	—
1 bevakningsbefälhafvare	2,000	—	—	2,000	300	200
Summa kronor	—	—	—	8,800	—	—

Instämmande uti hvad fångvårdsstyrelsen sålunda hemställt, har departementschefen tillstyrkt, att Kongl. Maj:t täcktes föreslå Riksdagen

att godkänna omförmälda förslag till aflöningsstat för tjenstemännen vid tvångsarbetsanstalten å Svartsjö med förklarande, att för de föreslagna löneförmånernas åtnjutande skola gälla enahanda vilkor, som föreskrifvits för innehafvare af lön å den af Riksdagen redan antagna aflöningsstaten för en del tjenstemän vid fångvårdsanstalterna;

samt att i följd häraf höja bestämda anslaget till fångars vård och

underhåll med sammanlagda beloppet af de i förenämnda aflöningsstat för tjänstemännen vid tvångsarbetsanstalten å Svartsjö upptagne löner och arfvoden, 8,800 kronor.

När ifrån nyssnämnda aflöningsbelopp vid tvångsarbetsanstalten å Svartsjö, 8,800 kronor, afräknades de till indragning föreslagna arfvoden vid kronoarbeitskompaniet å Vaxholm, 3,200 kronor, uppginge den summa, hvarmed bestämda anslaget till fångars vård och underhåll i verkligheten skulle behöfva höjas, till 5,600 kronor.

Berörda förhöjning af 5,600 kronor å *bestämda anslaget* till fångars vård och underhåll motsvaras af en utaf Kongl. Maj:t under punkt 5:o i statsverkspropositionen föreslagen minskning i *förslagsanslaget* till fångars vård och underhåll, hvarom i punkt 3:o af detta utlåtande närmare förmåles.

Utskottet, som vid granskning af den föreslagna lönestaten för tjänstemännen vid tvångsarbetsanstalten å Svartsjö icke funnit skäl till annan erinran än att det deri för predikanten vid anstalten uppförda arfvode, 1,500 kronor, syntes kunna nedsättas till 1,200 kronor, eller samma belopp hvarmed komministerlön på landet vanligen utgår, får hemställa:

a) att bestämda anslaget till fångars vård och underhåll må minskas med belopp, motsvarande de å detta anslag nu anvisade arfvoden till chefen för numera upplösta kronoarbeitskompaniet å Vaxholm, 2,000 kronor, och till en subalternofficer vid samma kompani, 1,200 kronor, eller således med tillhoppa 3,200 kronor;

b) att Riksdagen må *dels* godkänna följande aflöningsstat för tjänstemännen vid tvångsarbetsanstalten å Svartsjö:

	Lön.	Arfvode.	Skrifvare-arfvode.	Summa.	Ålderstillägg	
					Efter 5 år.	Efter 10 år.
1 direktör	3,000	—	500	3,500	500	500
1 kamrerare	1,500	—	300	1,800	300	200
1 predikant	—	1,200	—	1,200	—	—
1 bevakningsbefälhafvare.....	2,000	—	—	2,000	300	200
Summa kronor	—	—	—	8,500	—	—

dels ock förklara att för löneförmånernas åtnjutande skola gälla enahanda vilkor, som föreskrifvits för innehafvare af lön å den af Riksdagen redan antagna aflöningsstaten för en del tjänstemän vid fångvårdsanstalterna; samt

c) att, vid bifall till hvad i mom. b) föreslagits, bestämda anslaget till fångars vård och underhåll må ökas med sammanlagda beloppet af de i förenämnda aflöningsstat upptagna löner och arfvoden, 8,500 kronor.

Vid bifall till hvad utskottet i denna punkt föreslagit kommer alltså ifrågavarande anslag, nu 506,000 kronor, att ökas med 5,300 kronor till 511,300 kronor.

3:o. Kongl. Maj:t har under titeln »Fångvården» slutligen föreslagit, att förslagsanslaget till fångars vård och underhåll måtte nedsättas med dels 1,200 kronor, motsvarande den af Kongl. Maj:t föreslagna förhöjningen i anslaget till fångvårdsstyrelsen, dels ock 5,600 kronor, motsvarande det belopp, hvarmed den föreslagna ökningen i bestämda anslaget till fångars vård och underhåll öfverstege föreslagna minskningen i samma anslag, eller således med tillhopa 6,800 kronor.

Angående
förslags-
anslaget till
fångars
vård och
underhåll.
[5.]

Beträffande anledningen till denna framställning inhemtas af statsrådsprotokollet (sid. 8) att, enligt hvad fångvårdsstyrelsen meddelat, årliga arbetsinkomsten vid tvångsarbetsanstalten å Svartsjö borde kunna beräknas komma att motsvara såväl den föreslagna förhöjningen, 5,600 kronor, å bestämda anslaget till fångars vård och underhåll som ock den föreslagna förhöjningen i fångvårdsstyrelsens stat, 1,200 kronor, i följd hvaraf styrelsen ansåge, att förslagsanslaget till fångars vård och underhåll kunde minskas med en emot dessa förhöjningar svarande summa, eller 6,800 kronor.

I sammanhang med frågan om berörda förslagsanslags nedsättning har utskottet till behandling förehaft en inom Första Kammaren af herr *af Burén* väckt motion, (n:o 2), deri föreslagits, att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t måtte, så snart ske kunde, vidtaga de åtgärder, som kunde finnas erforderliga, för att de ordinarie förslagsanslagen måtte i riksstaten uppföras till belopp så nära som möjligt motsvarande de verkliga utgifterna.

Sedan samtliga hufvudtitlarne blifvit pröfvade, kommer utskottet framdeles att med anledning af det i berörda motion framställda förslaget till skrifvelse afgifva den framställning, hvartill förhållandena må föranleda; hvilket utskottet skolat

a) för Riksdagen anmäla.

Beträffande Kongl. Maj:ts förevarande förslag får utskottet, som icke haft något att emot detsamma erinra, hemställa,

b) att Riksdagen, med bifall till Kongl. Maj:ts ifrågasvarande framställning, må nedsätta förslagsanslaget till fångars vård och underhåll, nu 1,120,900 kronor, med 6,800 kronor till 1,114,100 kronor.

Ersättning åt domare, vittnen och parter.

4:o. Kongl. Maj:t har föreslagit, att förslagsanslaget till ersättning åt domare, vittnen och parter, nu 100,000 kronor, måtte höjas med 35,000. Denna framställning är, såsom af statsrådsprotokollet (sid. 9) inhemtas, föranledd dels af Kongl. Maj:ts med anledning af nya sjölagen den 12 juni 1891 genom kungörelse den 9 påföljande oktober meddelade förordnande angående ersättning åt sakkunnig, som på grund af rättens förordnande biträder rådstufvurätt vid sjöförklarings upptagande, hvilken ersättning förklarats skola utgå af förevarande anslag och beräknats föranleda en ökad statsutgift af högst 10,000 kronor årligen, dels ock utaf förutsättning af Riksdagens bifall till Kongl. Maj:ts proposition n:o 23 af den 31 december 1891 angående utsträckning af nämndemäns rätt till ersättning för biträde vid ransakningar i brottmål, för hvilket ändamål från ifrågasvarande anslag ansetts komma att ytterligare åtgå ett årligt belopp af omkring 25,000 kronor.

I förenämnda, till utskottet remitterade proposition har Kongl. Maj:t föreslagit Riksdagen, att nämndemän måtte, med bibehållande af den på grund af kongl. kungörelsen den 17 september 1851 dem tillkommande rätt till ersättning enligt resereglementet för inställelse å gemensam tingsstad i brottmål, då gerningen, hvarom ransakas, blifvit begången inom annat härad eller tingslag än det, till hvilket nämndemannen hörer, ega att för biträde vid brottmålsransakning, som eger rum å urtima ting eller extra rättegångsdag under lagtima ting, då gerningen, hvarom ransakas, föröfvats inom det härad eller tingslag, för hvilket nämndemannen blifvit vald, af allmänna medel bekomma enligt resereglementet beräknad godtgörelse för resan till och från tingsstaden, dock att dagtraktamente under resan icke må beräknas.

I det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet öfver justitiedepartementsärenden den 31 december 1891 redogör föredragande departementschefen till en början för innehållet af Riksdagens skrifvelse den 1 maj 1889, hvari Riksdagen, bland annat, anført, att på den utredning af årliga kostnaden för genomförande af förslaget om ersättning enligt gällande resereglemente till nämndemän för inställelse vid urtima ting för ransakning i brottmål, hvilken utredning syntes böra föregå beslut i ämnet, men svårigen

kunde annat än genom Kongl. Maj:ts försorg åstadkommas, borde i någon mån bero, om uti ifrågavarande fall både reseersättning och dagtraktamente borde tillerkännas nämndemän eller endast reseersättning; samt att vid ärendets pröfning jemväl borde komma att tagas i beaktande, huru vida ej följdriktigheten fordrade, att ersättning beviljades nämndemän jemväl för inställelse vid tingsstad, då för ransakning i brottmål extra rättegångsdag under lagtima ting måste ega rum, och hade Riksdagen anhållit, att Kongl. Maj:t täcktes taga under ompröfning, huru vida ej nämndemän för inställelse vid urtima ting för ransakning i brottmål måtte erhålla ersättning.

Med anledning af denna Riksdagens anhållan hade Kongl. Maj:t anbefalt statskontoret att, efter verkställd utredning angående den tillökning i statsutgifterna, som skulle blifva en följd af den utaf Riksdagen föreslagna lagstiftningsåtgärd, afgifva utlåtande; och sedan Kongl. Maj:ts samtliga befallningshafvande hvar och en inom sitt län ej mindre från häradshöfdingarne infordrat förteckningar för hvardera af åren 1887 och 1888 särskildt å de urtima ting och särskildt å de extra rättegångsdagar under lagtima ting, hvilka för ransakning i brottmål af häradsrätterna hållits, med uppgift för hvarje ting och extra rättegångsdag å förrättningsstället och de nämndemän, hvilka i rätten tjenstgjort, äfvensom dessas hemvist, än äfven med ledning af dessa förteckningar och andra införskaffade upplysningar beräknat de kostnader, som, särskildt för urtima tingen och särskildt för de extra rättegångsdagarne, skulle drabbat statsverket för hvarje af nämnda år, derest nämndemännen, som tjenstgjort vid förrätningarne, varit berättigade att enligt gällande resereglemente af allmänna medel erhålla vare sig endast resekostnadsersättning eller så väl resekostnads- som traktamentsersättning, hade statskontoret afgifvit det infordrade utlåtandet, dervid statskontoret omförmält, hurusom, på grund af kungörelsen af den 17 september 1851, jemförd med särskilda af Kongl. Maj:t uppå anförda besvär gifna beslut angående kungörelsens tillämpning, nämndeman, som biträder vid ransakning å tingsstad, hvilken jemlikt kongl. förordningen den 20 november 1845 förklarats vara gemensam för flera härad, åtnjöte, då den gerning, hvarom ransakades, blifvit begången inom annat härad än det, till hvilket nämndemannen hörde, all den ersättning, som enligt gällande resereglemente kunde ifrågakomma, under det att, om gerningen föröfvats inom det härad, för hvilket nämndemannen blifvit vald, han aldrig egde utfå traktamente för sjelfva förrättningen och icke bekomme reseersättning i annat fall, än att han från sitt hemvist hade längre väg till gemensamma tingsstaden än till häradets vanliga tingsställe, i hvilket fall ersättningen beräknades endast efter skilnaden emellan dessa väglängder, med rätt för nämndemannen att

erhålla traktamente för resan allenast då vägskilnaden utgjorde en mil eller derutöfver.

Statskontoret hade vidare anfört, att, enligt hvad uppgifterna från Kongl. Maj:ts befallningshafvande närmare utvisade, till nämndemän, jemlikt bestämmelserna i 1851 års kungörelse, utbetalts under år 1887 ett belopp af 34,277 kronor 36 öre och under år 1888 ett belopp af 40,393 kronor 51 öre, deraf ersättning för sjelfva resekostnaden belöpte sig till 21,396 kronor 11 öre under år 1887 och 23,592 kronor 76 öre under år 1888, samt återstoden, 12,881 kronor 25 öre under det förra och 16,800 kronor 75 öre under det senare året, utgjorde dagtraktamente. Skulle under dessa år ersättning utgått enligt resereglementets bestämmelser till nämndemän för inställelse vid alla urtima ting i brottmål, oberoende om de hållits å gemensam tingsstad eller icke, hade utgiften för hela riket utgjort 62,442 kronor 79 öre under år 1887 och 64,677 kronor 32 öre under år 1888. Hade under samma två år ersättning till nämndemännen utgått enligt nyssnämnda beräkningsgrund för inställelse så väl vid alla urtima ting i brottmål som ock å extra rättegångsdagar under lagtima ting, skulle utgiften för hela riket hafva belöpt sig för år 1887 till 103,313 kronor 26 öre och för år 1888 till 98,528 kronor 29 öre; utvisande sålunda beräknade kostnaden vid jemförelse med den verkliga utgiften under ifrågavarande båda åren en tillökning i statsutgift: i förra fallet med 28,165 kronor 43 öre under år 1887 och med 24,283 kronor 81 öre under år 1888, samt i senare fallet med 69,035 kronor 90 öre under år 1887 och med 58,134 kronor 78 öre under år 1888. Om ersättningen till nämndemännen inskränkts till godtgörelse för sjelfva resan utan traktamente, hade kostnaderna för inställelse vid alla urtima ting i brottmål uppgått år 1887 till 30,940 kronor 29 öre och för år 1888 till 31,876 kronor 67 öre, och således understigit utgiften för år 1887 med 3,337 kronor 7 öre och för år 1888 med 8,516 kronor 84 öre. På enahanda sätt beräknad skulle, enligt hvad berörda uppgifter vidare utvisade, ersättningen för inställelse så väl vid urtima tingen som å extra rättegångsdagar under lagtima ting belöpt sig under år 1887 till 48,811 kronor 76 öre och under år 1888 till 46,982 kronor 33 öre, samt således öfverstigit utbetalningarne under år 1887 med 14,534 kronor 40 öre och under år 1888 med 6,588 kronor 82 öre.

Slutligen hade statskontoret såsom sin åsigt uttalat, att godtgörelse borde tillkomma nämndemännen för inställelse vid brottmålsransakningar, ehvad de förrättades å urtima ting eller å extra rättegångsdag under lagtima ting. Det vore nemligen otvifvelaktigt, att genom lagstiftningsåtgärder, som på senare tider vidtagits i syfte att tillgodose ökade kraf på snabbhet i rättskipningen, nämndemansbestyret blifvit alltmer betungande; och de oftare

påkommande tingsresorna syntes, särskildt för de från tingsställena mera aflägsse boende nämndemännen, förorsaka större tidspillan och jemväl känbarare direkta utgifter än tillförene, äfven om tillbörlig hänsyn toges till de fördelar, som å flera orter numera erbjödes genom ett mera utveckladt kommunikationsväsen. Af Riksdagens framställning framginge ock, att nämndemansuppdraget flerstädes funnits så betungande, att dertill lämpliga personer undandragit sig att länge bibehålla detsamma, ett förhållande, som i allmänhet icke kunde vara för rättskipningen gagneligt; och statskontoret ansåge det därför vara af vigt, att ytterligare lindring i de med uppdraget förenade uppoffringar bereddtes. Då de tingsresor, som icke läte sig på förhand bestämmas, syntes vara de för nämndemännen mest betungande, förefunnes, ur denna synpunkt, icke någon väsentlig skilnad mellan den inställelse, som påkallades af ett urtima ting och en extra rättegångsdag under lagtima ting. Såsom förut omförmälts, åtnjöte redan nu nämndemännen, jemlikt 1851 års kungörelse, full ersättning enligt resereglementet för inställelse vid en för flera härad gemensam tingsstad i brottmål, då gerningen, hvarom ransakades, blifvit begången inom annat härad än det, till hvilket nämndemannen hörde. En godtgörelse, omfattande så väl resekostnads- som traktamentsersättning enligt resereglementet till inhäradsnämnd, för inställelse vid öfriga urtima ting i brottmål och extra rättegångsdagar, skulle, enligt hvad den ofvan lemnade utredningen gäfvade vid handen, för statsverket medföra drygare utgifter, än som för beredande af skälig lindring i nämndemansbesväret syntes vara af nöden.

Af så väl ordalagen i Riksdagens förevarande skrifvelse som flera af länsstyrelsernas yttranden framginge ock, att ersättning för sjelfva resekostnaden skulle komma att tillfredsställa billiga anspråk, på samma gång en ersättning i denna form icke komme att betaga befattningen dess egenskap af oafflönad förtroendesyssla. De tillgängliga uppgifterna lemnade visserligen icke upplysning om beloppet af de kostnader, som skulle blifva en följd af ett godkännande af de utaf statskontoret sålunda ifrågasatta bestämmelserna, men gäfvade emellertid vid handen, att, om dessa bestämmelser egt tillämplighet under de år uppgifterna afsåge, eller åren 1887 och 1888, tillökningen i statsutgift icke skulle hafva öfverstigit ett belopp af 27,415 kronor 65 öre under år 1887 och 23,389 kronor 57 öre under år 1888.

Statskontoret hade därför tillstyrkt, att nämndemän, med bibehållande af den dem på grund af kungörelsen den 17 september 1851 tillkommande rätt till ersättning enligt resereglementet för inställelse å gemensam tingsstad i brottmål, då gerningen, hvarom ransakades, blifvit begången inom annat härad eller tingslag än det, till hvilket nämndemannen hörde, måtte förklaras berättigade att för biträde vid brottmålsransakning, som egde rum å urtima

ting eller extra rättegångsdag under lagtima ting, då gerningen, hvarom ransakades, föröfvats inom det härad, för hvilket nämndemannen blifvit vald, af allmänna medel bekomma enligt resereglementet beräknad godtgörelse för resan till och från tingsstaden, dock att dagtraktamente under resan icke måtte beräknas.

Med afseende å hvad i ärendet förekommit ansåge departementschefen statskontorets berörda förslag böra godkännas.

Utskottet, som emot Kongl. Maj:ts förenämnda framställningar icke haft något att erinra, hemställer:

a) att Riksdagen må, för beredande af rese- och trakta-
mentsersättning åt sakkunnig, som på grund af rättens
förordnande biträder rådstufvurätt vid sjöförklarings upp-
tagande, höja förslagsanslaget till ersättning åt domare,
vittnen och parter med 10,000 kronor;

b) att Riksdagen, med bifall till hvad Kongl. Maj:t
föreslagit, må besluta, att nämndemän må, med bibehållande
af den på grund af kongl. kungörelsen den 17 september
1851 dem tillkommande rätt till ersättning enligt rese-
reglementet för inställelse å gemensam tingstad i brott-
mål, då gerningen, hvarom ransakas, blifvit begången inom
annat härad eller tingslag än det, till hvilket nämnde-
mannen hörer, ega att för biträde vid brottmålsransakning,
som eger rum å urtima ting eller extra rättegångsdag
under lagtima ting, då gerningen, hvarom ransakas, för-
öfvats inom det härad eller tingslag, för hvilket nämnde-
mannen blifvit vald, af allmänna medel bekomma enligt
resereglementet beräknad godtgörelse för resan till och
från tingsstaden, dock att dagtraktamente under resan
icke må beräknas;

c) att Riksdagen, vid bifall till hvad under mom. b)
föreslagits, må höja förenämnda förslagsanslag med ytter-
ligare 25,000 kronor.

Vid bifall till hvad utskottet i denna punkt föreslagit kommer ifråga-
varande förslagsanslag, nu 100,000 kronor, att höjas med sammanlagdt
35,000 kronor till 135,000 kronor.

Öfriga ordinarie anslag m. m.

5:o. I afseende å öfriga ordinarie, här ofvan ej omnämnda anslag under denna hufvudtitel har Kongl. Maj:t icke föreslagit annan förändring, än att, till jemnande af hufvudtitelns slutsumma, anslaget till skrifmaterialier och expenser, ved m. m. måtte nedsättas med 7 kronor eller från 64,219 kronor till 64,212 kronor; och får utskottet med anledning deraf hemställa,

Angående
anslaget till
skrifmaterialier m. m

[7.]

att samtliga de ordinarie anslagen under denna hufvudtitel, i hvilka förändring här ofvan icke blifvit ifrågasatt, må i 1893 års riksstat upptagas till oförändrade belopp, dock att anslaget till skrifmaterialier och expenser, ved m. m. må få till beloppet jemkas i den mån, som för jemnande af hufvudtitelns slutsumma kan finnas erforderligt.

Extra anslag.

Såsom extra anslag under denna hufvudtitel för år 1893 har Kongl. Maj:t föreslagit Riksdagen att bevilja nedan omförmälda belopp.

6:o. På grund af Kongl. Maj:ts derom gjorda framställning hemställer utskottet,

Angående
krigshof-
rätten.

[8.]

att Riksdagen må, i likhet med hvad under en följd af år egt rum, till *arfvoden åt krigshofrättens ordförande och tre militäre ledamöter* för år 1893 anvisa ett extra anslag af 5,000 kronor.

7:o. För *nya lagberedningen* har Kongl. Maj:t för år 1893 äskat ett extra anslag å samma belopp, som för innevarande år finnes i sådant afseende anvisadt, eller 40,000 kronor.

Angående
nya lagbered-
ningen.

[9.]

Enligt hvad utskottet inhemtat, hafva under de tre sista åren för nya lagberedningen användts till aflöningar, arfvoden, hyra, vaktbetjening och skrifmaterialier m. m. år 1889 32,953 kronor 7 öre, år 1890 34,696 kronor 32 öre och år 1891 32,896 kronor 71 öre. Besparingarna, hvilka i den mån de uppkommit blifvit bokförda såsom reservation å anslaget, hafva på särskilda framställningar af Kongl. Maj:t blifvit af Riksdagen anvisade till andra ändamål; och jemväl beträffande användandet af en del af 1891 års

besparingar, uppgående till 7,103 kronor 29 öre, är nu i statsverkspropositionen under punkt 12 af förevarande hufvudtitel förslag af Kongl. Maj:t framställt; men äfven vid bifall till nyssberörda förslag kommer å anslaget att till år 1892 förefinnas en reservation å 5,103 kronor 29 öre.

Utskottet har ansett lämpligt, att anslaget icke bringas till högre belopp än ungefär hvad för det afsedda ändamålet erfordras. hvarigenom förebygges att fråga kan uppstå om användande af besparingarna å anslaget till andra ändamål; och då de belopp, som för bestridande af utgifterna för nya lagberedningen för hvart och ett af de tre sista åren från anslaget utgått, såsom ofvan är nämndt, icke öfverskridit 35,000 kronor, synes anslaget skäligen kunna till denna summa inskränkas.

Utskottet hemställer alltså,

att ett extra anslag af 35,000 kronor må för år 1893 för *nya lagberedningen* anvisas.

Angående en extra division i Svea hofrätt. 8:o. För *svea hofrätts förstärkning med en öfvertalig division* har Kongl. Maj:t för år 1892 äskat enahanda belopp, 17,500 kronor, som för hvartdera af åren 1891 och 1892 blifvit anvisadt.

[10.]

Såsom statsrådsprotokollet upplyser (sid. 10), hade hofrätten i skrifvelse till Kongl. Maj:t anført, hurusom den omständighet, att sjunde divisionen började sitt arbete redan den 1 september 1890, i förening dermed, att under samma år någon minskning egde rum i de inkommande målens antal, haft till följd, att antalet balanserade mål, som vid slutet af år 1888 utgjorde 1,495 och under år 1889 ökades till 1,707, följande år nedgått till 1,550. Huru stor del af denna balans komme att återstå den 1 september 1892, intill hvilken tid de af Riksdagen redan beviljade anslag förslöge för uppehållande af den sjunde divisionens verksamhet, kunde naturligtvis ej på förhand beräknas, men balansen komme säkerligen då icke att understiga 900 mål. Att hofrätten under åtminstone ytterligare ett år, räknadt från nämnda tid, blefve i behof af förstärkning med en tillfällig sjunde division för ifrågasvarande, för den rättsökande allmänheten högst viktiga ändamål, ansåge hofrätten därför icke vara tvifvel underkastadt.

Under uttalande af förväntan att den ännu befintliga balansen af till hofrätten instämnda och värdjade mål måtte under innevarande och nästkommande år varda i det närmaste afarbetad och således vidare anslag för ändamålet än det nu äskade icke komma att erfordras, hemställer utskottet,

att för *svea hofrätts förstärkning med en öfvertalig division* ett extra anslag af 17,500 kronor må för år 1893 anvisas.

9:o. Till understöd åt förbättringskolonien vid Hall har Kongl. Maj:t för år 1893 äskat ett extra anslag af 15,000 kronor att, om möjligt, användas uteslutande till afbetalning af koloniens kapitalskuld. Angående förbättringskolonien vid Hall. [11.]

Denna framställning vore, såsom af statsrådsprotokollet inhemtades (sid. 10), föranledd af derom hos Kongl. Maj:t gjord ansökning af styrelsen för föreningen till minne af konung Oskar I och drottning Josefina, hvilken förening å sin egendom Hall inrättat ifrågavarande uppfostringsanstalt för ungdom.

Till upplysning så väl om användandet af de för år 1891 anvisade statsmedel som angående föreningens verksamhet samt dess och koloniens ekonomiska ställning, hade styrelsen åberopat af föreningens revisorer och styrelse afgifna berättelser angående förvaltningen under senaste räkenskapsåret från och med den 1 juli 1890 till och med den 30 juni 1891. Dessa berättelser utvisade, att föreningens skulder, som vid räkenskapsårets början utgjorde 50,215 kronor 99 öre, minskats med 13,964 kronor 77 öre, äfvensom att af det för år 1891 af Riksdagen anvisade anslag ett belopp af 13,647 kronor 68 öre blifvit användt till kapitalafbetalning och återstoden 1,352 kronor 32 öre till räntebetalningar.

Föreningens tillgångar utgjorde vid räkenskapsårets slut:

egendomen Hall	kronor 146,300: —
byggnader å egendomen	» 145,638: 90
inventarier och förråd	» 58,128: 64
en obligation	» 1,000: —
kassa	» 94: 41

Kronor 351,161: 95.

Egendomen Halls nettoafkastning hade under räkenskapsåret utgjort 4,563 kronor 22 öre. Enligt hvad revisorernas berättelser utvisade, hade under året användts till underhåll af koloniens byggnader 2,625 kronor 24 öre samt till nybyggnader vid egendomen Hall 2,483 kronor 98 öre.

Elevantalet hade den 30 juni 1891 uppgått till 161, deraf 54 från Stockholms stad och de öfriga från nitton olika län. Kostnaden för hvarje elev under förvaltningsåret hade utgjort 317 kronor 55 öre. Af revisorernas berättelse framginge, att det ökade antalet elever utöfver 150, som med Kongl. Maj:ts tillstånd under året varit å kolonien intaget, icke föranledt någon ökad förvaltningskostnad, utan varit ekonomiskt fördelaktigt.

Likasom för nästföregående år hade jemväl för det senast förflutna en af Kongl. Maj:t utsedd revisor deltagit i granskningen af koloniens räkenskaper och förvaltning.

Så väl fångvårdsstyrelsen som Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Stockholms län hade vitsordat, att föreningen fortfarande vore förtjent af enahanda bidrag från statens sida som hittills.

Enligt hvad infordrad redovisning öfver fångvårdsanstalternas besparingskassemedel för år 1890 (Bil. Litt. C) utvisar, har kolonien för tiden från och med den 1 oktober 1889 till den 16 november 1890 erhållit i bidrag för 63,985 underhållsdagar à 50 öre 31,992 kronor 50 öre.

Då koloniens kapitalskuld medelst de af Riksdagen för ändamålet anvisade anslag så nedbragts, att densamma, som vid 1883 års utgång uppgick till 140,000 kronor, enligt senaste bokslut utgjorde 36,251 kronor 22 öre, torde den årliga ränteafgiften icke vara större, än att den bör hädanefter kunna af koloniens egna tillgångar bestridas. På grund deraf och då angeläget är, att kapitalkulden snarast möjligt varder till fullo gulden, har utskottet ansett, att det anslagsbelopp, som af Riksdagen för ändamålet anvisas, bör i sin helhet utgå till afbetalning af koloniens kapitalskuld och icke, såsom hittills skett, till en del användas till räntebetalningar.

Utskottet hemställer därför,

att Riksdagen må till understöd åt förbättringskolonien vid Hall för år 1893 anvisa ett extra anslag af 15,000 kronor, att användas uteslutande till afbetalning å koloniens kapitalskuld.

Angående
stats-
kontorets
förskott.

[12.]

10:o. Slutligen har Kongl. Maj:t föreslagit Riksdagen att medgifva, att af besparingar å nya lagberedningens anslag vid 1891 års slut till belopp af 7,103 kronor 29 öre måtte användas 2,000 kronor till ersättande af förskott, som statskontoret jemlikt kongl. brefvet den 12 december 1890 utbetalt till komitén för utarbetande af förslag till lagar angående solidariska bolag och aktiebolag samt med dem jemförliga föreningar för ekonomisk verksamhet.

Utskottet hemställer,

att Kongl. Maj:ts förevarande framställning må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 12 februari 1892.

På statsutskottets vägnar:

ANDERS PERSSON.

Reservationer:

vid punkten 1:o (angående anslaget till fängvårdsstyrelsen):

af herrar *P. Pehrsson, S. G. von Friesen* och *Ollas A. Ericsson*;

vid punkten 2:o mom. b. och c. (angående aflöningsstat för tjänstemännen vid tvångsarbetsanstalten å Svartsjö):

af herrar *C. E. Casparsson*, grefve *E. C. A. Piper*, *R. G. von Hedenberg*, friherre *A. R. von Kræmer*, *C. Lundeberg*, *K. Bohnstedt*, *I. Kerfstedt* och *I. Wijk*, som ansett, att utskottet bort hemställa, att Kongl. Maj:ts förslag till aflöningsstat måtte oförändradt af Riksdagen godkännas;

af herrar *O. Jonsson*, *S. G. von Friesen* och *Ollas A. Ericsson*;

vid punkten 4:o (angående utsträckning af nämndemäns rätt till ersättning för biträde vid ransakningar i brottmål):

af herr *A. P. Danielson*, som yrkat, att utskottets motivering måtte erhålla följande lydelse:

»Under uttalande af den uppfattning, att med uttrycket extra rättegångsdag under lagtima ting icke bör kunna förstås annan än sådan dag, som icke är i följd med vanliga tingsdagar, får utskottet, som ansett en lämplig medelväg mellan de inom Riksdagen i ämnet uttalade meningar genom ifrågavarande förslag vara träffad samt icke funnit något att erinra mot den föreslagna förhöjningen i anslaget, hemställa»;

vid punkten 7:o (angående anslag till nya lagberedningen):

af herrar *H. P. P. Tamm*, *V. N. Ekenman*, *R. G. von Hedenberg*, friherre *A. R. von Kræmer* och *K. Bohnstedt*, som ansett, att Kongl. Maj:ts förslag bort oförändradt af utskottet förordas;

af herrar *P. Andersson* och *S. G. von Friesen*, som yrkat, att utskottet måtte föreslå anslagets nedsättande till 30,000 kronor.

Herr *C. Persson* har begärt få antecknad, att han icke deltagit inom utskottet i förestående hufvudtitels behandling.

Bil.

Tabell öfver ordinarie anslagen under

1892 års riksstat anslår:		
Anvisning i kontant.		
Kronor.	ö.	Justitie-
17,000	—	Departementschefen .....
35,800	—	Departementets afdelning af Kongl. Maj:ts kansli .....
6,000	—	Departementschefens ombud för tillsyn öfver skrifers allmängörande, <i>förslagsanslag</i> .....
162,700	—	Högsta domstolen .....
18,800	—	Justitiekanslersexpeditionen .....
134,000	—	Nedre justitierevisionen .....
626,354	—	Svea hofrätt med derunder lydande justitiestat .....
514,521	—	Göta hofrätt med derunder lydande justitiestat .....
208,713	—	Hofrätten öfver Skåne och Blekinge med derunder lydande justitiestat .....
11,100	—	Krigshofrätten .....
55,000	—	Ålderstillägg, <i>förslagsanslag</i> .....
1,781,400	—	Fångvården:
		Fångvårdsstyrelsen .....
		Fångars vård och underhåll:
		<i>Bestämt anslag.</i> Nuvarande belopp .....
		<i>Minskas</i> med arivoden till chefen och en subalternofficer vid upplösta kronoarbeta-
		<i>Ökas</i> med aflöning enligt stat till tjänstemännen vid tvångsarbetsanstalten å Svartsjö
		<i>Förslagsanslag.</i> Nuvarande belopp .....
		<i>Minskas</i> med .....
		Ålderstillägg för en del vid fångvårdsstyrelsen och fångvården anstälde embets- och
		Vård och underhåll af läns- och kronohäkten, <i>reservationsanslag</i> .....
Trp:t	3,571,388	

Litt. A.

riksstatens A n d r a hufvudtitel.

departementet.

			Förslag till blifvande riksstat:	
			Anvisning i kontant.	
			Kronor.	ö.
			17,000	—
			35,800	—
			6,000	—
			162,700	—
			18,800	—
			134,000	—
			626,354	—
			514,521	—
			208,713	—
			11,100	—
			55,000	—
			59,500:	—
			506,000:	—
kompaniet å Vaxholm	3,200:	—	502,800:	—
			8,500:	—
			511,300:	—
			1,120,900:	—
			6,800:	—
			1,114,100:	—
			1,625,400:	—
tjenstemän, förslagsanslag			65,000:	—
			30,000:	—
			1,779,900	—
			Transport	3,569,888

1892 års riksstat anslår:		
Anvisning i kontant.		
Kronor.	ö.	
Trp:t	3,571,388	—
	84,000	—
	12,000	—
	18,000	—
	100,000	—
	64,219	—
	4,500	—
S:ma	3,854,107	—
		Ersättning åt personer, menigheter och allmänna inrättningar för dem genom nya straff-
		Medikolegala besigtningar, <i>förslagsanslag</i> .....
		Rese- och traktamentspenningar, <i>förslagsanslag</i> .....
		Ersättning åt domare, vittnen och parter, <i>förslagsanslag</i> . Nuvarande belopp .....
		Ökas med .....
		Skrifmaterialier och expenser, ved m. m., <i>förslagsanslag</i> . Nuvarande belopp .....
		Minskas för jemnande af hufvudtitelns slutsumma med .....
		Extra utgifter, <i>reservationsanslag</i> .....

		Förslag till blifvande riksstat:	
		Anvisning i kontant.	
		Kronor.	ö.
	Transport	3,569,888	—
lagens införande frångångna bötesandelar, förslagsanslag	.....	84,000	—
.....	.....	12,000	—
.....	.....	18,000	—
.....	100,000: —		
.....	35,000: —	135,000	—
.....	64,219: —		
.....	7: —	64,212	—
.....	.....	4,500	—
	Summa	3,887,600	—

Bil. Litt. B.

**Tabell öfver extra ordinarie anslagen under riksstatens
Andra hufvudtitel.**

	Kronor.	ö.
Justitiedepartementet.		
Till arfvoden åt krigshofrättens ordförande och tre militäre ledamöter	5,000	—
För nya lagberedningen	35,000	—
» Svea hofrätts förstärkning med en öfvertalig division	17,500	—
Till understöd åt förbättringskolonien vid Hall	15,000	—
Summa	72,500	—

Bil. Litt. C.

**Redovisning öfver fängvårdsanstalternas besparingskassemedel för år 1890
(det sista år, för hvilket fullständigt afslutade räkenskaper finnas).**

Debet.		
Behållning den 1 januari 1890		344,906 49
<i>Inkomster:</i>		
Andel i arbetsinkomsten vid läns- och kronocellfängelserna	19,776: 11	
Räntemedel	15,157: 23	
Arbetsförtjenst, dels förverkad, dels tillhörande afidne fångar m. m.	4,305: 48	39,238 82
	Summa kronor	384,145 31
Kredit.		
<i>Utgifter:</i>		
Bidrag till kolonien Hall:		
Underhållsavgift för elever, jemlikt kongl. brefven den 22 december 1887, den 13 april 1888 samt den 25 januari och 20 december 1889 för tiden från och med den 1 oktober 1889 till den 16 november 1890 eller för 63,985 underhållsdagar å 50 öre ...	31,992: 50	
Understöd och belöningar åt frigitne m. m.	13,188: 99	45,181 49
Behållning den 31 december 1890		338,963 82
	Summa kronor	384,145 31

Stockholm i kongl. fängvårdsstyrelsens kameralbyrå den 30 januari 1892.